

[Funck Jensen.]

at, selvom jeg var millionær ti gange, havde staten alligevel betalt sin part af regningerne.

Det er indlysende, at staten er interesseret i, at jeg tjener så meget som muligt ved mit landbrug, men det ville være mere naturligt og lettere for begge parter, om jeg selv afholdt mine udgifter og derved sparede staten for at finde på nye, indviklede og kostbare metoder til at hente de udlagte penge tilbage til statskassen.

Når jeg giver udtryk for disse tanker, skyldes det, at det netop i disse dage er 100 år siden vi fik de første landbrugslove, efter hvilke der bevilgedes 100 000 kr. til fremme af erhvervet. Beløbet virker latterligt i sammenligning med de summer, der nu betales til formålet. Jeg synes, jubilæet passende kan fejres ved, at vi viser staten, at vi i fremtiden er parat til selv at administrere de opgaver, der melder sig.“

Se, disse udtalelser er jo en direkte opfordring, ikke alene til den pågældende landmands standsfæller om at vise klarsyn og mod til at vikle sig ud af statens formynderi, men også en opfordring til de medlemmer af folketinget, der hidtil har ført en landbøgeogistisk politik, en politik, der med støtte af statskassen har leilet for landbostanden, om at forstå, at de er gennemskuet, og at de snart bør ændre politik. Landbruget skal ikke hjælpes ved støtte, men ved, at alle love, der skaber varefordyrelse og herved øger landbrugets omkostninger, fjernes.

I september måned holdt en jysk landboorganisation årsmøde, en sammenslutning af erhvervsdrivende indenfor et bestemt erhverv. Formanden gjorde i sin beretning opmærksom på, at foreningen ikke havde fået statstilskuddet forhøjet i en årrække, skønt medlemstallet i samme tidsrum var næsten tredoblet. Derfor mente han, der var grund til at forhøje statens tilskud. Jeg mener lige det modsatte. Når foreningen er vokset, og der således er blevet flere om at løse de opgaver, der har fælles interesse for medlemmerne, er der ikke alene ingen basis for forhøjelse af statstilskuddet, men det burde falde helt væk.

Almindelig dansk Gartnerforening søger under ændringsforslag nr. 91 en bevilling til hjælp til afholdelse af en havebrugsudstilling i Helsingfors, og landsbrugsministeren anbefaler tilskuddet med den begrundelse, at der i Finland er oparbejdet et marked for dansk frugtekspport; men når

nu gartnerforeningen har forøget sit medlemstal, der såvidt mig bekendt ligger på ca. 60 000; og når der allerede i forvejen er oparbejdet et godt marked for frugt til Finland, hvorfor skal staten så yde tilskud? Det vil koste hvert medlem 33 øre mere at klare denne udstilling i Helsingfors, og da det samlede budget for Danmarks deltagelse er på 40 000 kr., vil det ialt koste 66 øre for hvert medlem at klare denne udstilling helt uden statsstøtte. Hvis det ikke er muligt at få medlemmerne til frivilligt at betale disse 66 øre pr. mand, vil der da være nogen rimelighed i, at skatteyderne tvinges dertil?

Endelig er der ændringsforslag nr. 90 vedrørende udgifterne til administration af lov nr. 60 af 26. februar 1940 med senere tillægslove om fremskaffelse af indenlandske brændselsmaterialer. Da retsforbundet stedse er gået imod denne lovgivning, har vi ikke kunnet tiltræde dette ændringsforslag.

Bertel Dahlgaard: Jeg forstår, at den højtærede formand for ikke at sprede den principielle diskussion over flere budgetter giver tilladelse til, at man fremkommer med principielle betragtninger under om-talen af dette budget. Jeg skal gøre det ganske kort.

Det principielle spørgsmål, det ærede medlem hr. Funck Jensen rejser, er jo spørgsmålet om, hvorvidt og hvornår det er samfundets interesse, at en opgave løses af samfundet i fællesskab. Det kan ofte være tvivl underkastet, men man kan ikke omtale hele dette spørgsmål på den måde, det ærede medlem gør det, som om det er givet, f. eks. i relation til et erhverv, at det ikke er i samfundets interesse, at der finder en fælles udgiftsafholdelse sted.

For at tage det eksempel, som det ærede medlem bl. a. nævnte, landbrugets forsøgs-virksomhed, så kunne der jo i mangfoldige tilfælde komme til at foreligge det, at forsøgsvirksomhed, som måske kan blive grundlaget for en umådelig forøgelse af landbrugets og samfundets erhvervsudbytte, enten overhovedet slet ikke ville finde sted eller i hvert fald ikke i det omfang, som det nu systematisk foregår med statstilskud, og derfor vil jeg gerne sige, at de fleste af disse bevillinger, som iøvrigt er af forholdsvis begrænset omfang, er bevillinger, som man giver af hensyn til fælles samfundøkonomiske eller kulturelle interesser.

Som sagt, der kan være tvivl om, hvor grænsen går, og det er ikke usandsynligt, at der foreligger ændringsforslag her til